

Tâm tình của người người ở ‘nursing home’

Tác Giả: Ng c Lan / Ng i Vi t
Thứ Năm, 12 Tháng 11 Năm 2009 10:51

‘So với ở nhà thì không bằng’ nhưng ‘cũng vui’

Bà Nho Nguyễn, 79 tuổi, ở viện dưỡng lão Garden Park đã 6 năm, “Con tui có kêu tui về nhà mà nhà không có người, buồn lắm, nên thôi, ở đây với người luôn.” (Hình: Ng c Lan/Ng i Vi t)

Người tôi tiếp xúc đầu tiên tại viện dưỡng lão Garden Park là bà Nho Nguyễn, 79 tuổi, trú ở Bình Thuận, Phan Thị.

Khi tôi vào phòng, ông Hai Lê, chồng bà, đang nằm trên giường và phải thở bằng máy. Một cơn “đột quỵ” (stroke) gần 10 năm trước đã khiến ông phải sống đời thực vật, không còn cảm nhận gì về thế giới này.

Bà Nho ngồi trên xe lăn, xem chương trình TV của một đài Việt ngữ. Bà Nho cho biết sang Mỹ được vài năm thì ông Hai bị “tai biến mạch máu não” phải vào viện dưỡng lão. Trong suốt 4 năm trước, bà Nho ra vào thăm nom, chăm sóc. Nhưng không may, sau đó, bà cũng mắc phải căn bệnh này, nhưng ở mức độ nhẹ hơn.

Đây là Garden Park trở thành mái nhà cho hai người. Ông Hai ở gần 10 năm, bà Nho cũng đã hơn 6 năm.

Tâm tình của những người ở ‘nursing home’

Tác Giả: Ngọc Lan / Người Việt

Thứ Năm, 12 Tháng 11 Năm 2009 10:51

Tôi hỏi bà Nho nghĩ gì về cuộc sống ở đây, trong viện dưỡng lão này, qua những giây phút ngắn.
“Nếu nói ở đây vui thì cũng vui, nhưng so với ở nhà thì không bằng,” bà trả lời cùng nụ cười buồn.

Điều bà nói là đúng. Với những người bình thường, có nơi đâu họ nhìn ngôi nhà của mình, đi đâu, ở đâu, làm gì rồi thì cũng muốn quay về nơi gọi là mái ấm.

“Nhưng mà ở đây thì cũng đỡ, sinh hoạt cũng đỡ, cũng có người Việt, có phòng sinh hoạt chung,” bà Nho nói tiếp.

Độc biệt về chuyện ông bà cùng một người con trai sang Mỹ từ năm 1993. Do gia đình quá đông nên ông bà nói “so với ở nhà thì không bằng,” nhưng bà Nho cũng thừa nhận, “Con tôi có kêu tôi về nhà mà nhà không có người, buồn lắm, nên thôi, ở đây với ông luôn.”

Bà Nho kể con trai bà đã có gia đình, “cháu nào đi làm về nó cũng ghé vào thăm tôi.” Niềm vui của những người mẹ như bà Nho, có lẽ gì đây chính là những giây phút đó - độc thoại với con mình vào thăm đứa bé mình vẫn còn có những ruột rà.

Ông bà còn nhớ 4 người con ở quê nhà. “Con tôi bên Việt Nam nghe tôi buồn thì nó lo lắng, kêu tôi về, mà tôi về chi được,” bà nói, nở một nụ cười tròng. “Tôi nhớ Việt Nam lắm, có về đó ăn Tết mừng Tết rồi, vui lắm... Bây giờ thì làm sao về được nữa...” Giờ đây bà trở nên xa xăm, tôi thấy lòng mình cũng xót xa.

Rồi bà nói, nhớ lý giải cho số phận của mình, “Tôi đi phải có người về, có người dắt. Tôi buồn vào đây được chăm sóc miễn phí, đầy đủ. Về bên, buồn thì phải đi về thành phố, rồi tìm đâu mà chịu nổi?”

Chia tay về chuyện bà Nho Nguyễn, tôi cũng chúc cho bà “sao cho mạnh thêm” như bà muốn, đôi khi Tết về, bà lại “có thể đón xe bus đi Phố Cổ Lạc Thủy chơi hay đi chùa” nhìn thiên hạ đón Xuân sang như năm nào.

Tâm tình của những người ở ‘nursing home’

Tác Giả: Ng&c Lan / Ng&i Vi&t

Thứ Năm, 12 Tháng 11 Năm 2009 10:51

“Nhà không có người, ở đây họ chăm sóc đầy đủ và tốt hơn”

Ông Trần Phan, 87 tuổi, vì n an dưỡng gần 5 năm, “Nhà không có người, ở đây họ chăm sóc đầy đủ và tốt hơn.” (Hình: Ng&c Lan/Ng&i Vi&t)

Không có cách nào để về vì n an dưỡng như ông bà Nho Nguyễn, ông Trần Phan, 87 tuổi, sống ở Garden Park suốt mình cũng đã gần 5 năm. “Thực ra ban đầu thì cũng buồn như người rớt rớt quen. Họ nói a thầy mà người khác về đâu thì nên không cảm thấy vắng vẻ gì nữa,” ông Trần chia sẻ.

Sang Mùa năm 1992 do con bỏ lãnh, ông Trần trước đây là một đông y sĩ, “đây nghề cha truyền con nối. Trước đây ông nói tôi là một thầy thuốc trong triêu đình,” ông kể.

Ông cũng là người có đông con, nhưng các con đều ở xa. Hiện giờ, ông Trần ở trong viện an dưỡng, về ông ở nhà cùng gia đình người con gái. “Nhà tôi cũng đau thương xuyên nên không tiện đi lại, chỉ có con gái vào thăm tôi thường.”

Tâm tình của những người ở ‘nursing home’

Tác Giả: Ng&c Lan / Ng&i Vi&t

Thứ Năm, 12 Tháng 11 Năm 2009 10:51

Tôi hỏi ông về cuộc sống ở viện dưỡng lão, ông Trần cho rằng, “ở nhà không có người, ở đây họ chăm sóc đầy đủ và tốt hơn.” “Ở đây phần đông là người Việt Nam nên cũng có những sinh hoạt, ca hát theo yêu cầu của người Việt Nam nên cũng đỡ buồn,” ông tiếp.

Cũng như các mục của bao người, ông Trần cũng muốn có dịp trở về quê nhà nhưng “sợ các kh&e không cho phép.” Hôm nay, ngày Tết “con tui cũng về nhà chơi một ngày, rồi phải trở vào đây để uống thuốc men cho đầy đủ” thì làm sao có thể thực hiện được những chuyến đi xa dài ngày được.

“Quê họ là nơi chôn nhau cắt rốn làm sao mà không nhớ,” giọng ông trầm nên buồn hơn. Hai chữ “quê họ,” với tôi, buồn đáng trọng nên nhớ họ bao giờ ...

Ông Trần nhận xét, có lẽ vì ở đây đông người Việt, nên mọi dịp Tết gì cũng đều có nhiều hội đoàn, các tổ chức thiện nguyện vào thăm nên “cũng vui.” Tôi chợt nghĩ, “Thế những người phải ở những viện dưỡng lão thì sao nhỉ?”

Ông Trần nói ông luôn cầu nguyện trên cho gia đình ông “luôn bình yên và mạnh khỏe.” Tôi cũng cầu chúc điếu đó sẽ trở thành sự thật với riêng ông.

“Thôi đừng khóc, thôi đừng khóc”

Vui lòng ông Nguyễn Văn Cảnh và bà Nguyễn Thị Nhài, “Tôi nghỉ phép cho bà nghỉ. Bây giờ bà đau những gì ở đây mình nên bà buồn lắm.” (Hình: Ng&c Lan/Ng&i Vi&t)

Tâm tình của những người ở 'nursing home'

Tên: Nguyễn Thị Lan / Nguyễn Thị Việt

Tháng: 12 / Ngày: 11 / Năm: 2009 10:51

